संकलिता भगवद्गीता

दत्तात्रेय बालकृष्ण कालेलकर

नवजीवन प्रकाशन मंदिर
अमदावाद

मुद्रक अने प्रकाशक
जीवणजी डाह्याभाई देसाई
नवजीवन मुद्रणालय, काळुपुर, अमदावाद

प्रकाशकनुं निवेदन

भगवद्गीतानी आ सङ्कलित आवृत्तिनु काम १९४०–१ थी हाथ उपर हतु, त प्रेस जप्त थवाथी अधूरु ज पडी रह्यु हतु प्रेस पाछु मळता ते पाछुं हाथ पर लईने प्रसिद्ध करवामां आवे छ श्री काकासाहेबनी प्रस्तावनामाथी वाचक जाणे क, आनु गुजराती विवेचन पण आ साथे छापवानु राख्यु हतु परतु सरकारी कागळ नियमनने कारणे ते काम हाल तरत थई शके एम नथी, एटले मूळ तथा चरणसूचि पुस्तकरूपे हाल तो वाचकोने पहोंचाडवामा आवे छे गुजराती अनुवाद हवे पछी थोडाक मासमा बहार पाडवामा आवशे

जान्युआरी, १९४५

प्रस्तावना

आ गीतामा हमेशनो ७०० श्लोकोनो क्रम बने त्यां सुधी एम ने एम राखीने मात्र जूना अढार अध्याय भांगी नांखवामां आव्या छे; विषयोना विवेचनने अनुसरीने सातसो श्लोकोने चोपन अध्यायोमां वहेंची दीधा छे, अने ते अध्यायोनां नवां नाम पाड्यां छे. गीताना विवेचनमां जे श्लोकोनी खरेखर आवश्यकता नथी एवा, तेम ज जे श्लोको बधी जातना अने बधा धर्मना विद्यार्थीओने गीता शीखवती वखते अनुपयुक्त तेम ज अडचणभर्या लाग्या एवा ४२ जेटला श्लोको आमांथी काढी नांखवामां आव्या छे. मने एवो विश्वास छे के, आ श्लोकोने अभावे गीताबोध खंडित थतो नथी. केटलाक श्लोको विवेचननी दृष्टिए अयोग्य जग्याए आव्या छे एवुं स्पष्ट देखावाथी तेमने घटते स्थाने मूकी विवेचन वधु व्यवस्थित कर्युं छे. एवा फेरफारो बने त्यां सुधी न ज करवा अने गीताना श्लोकोनो क्रम बने त्यां सुधी छे तेवो ज अबाधित राखवो एवुं धोरण राख्युं छे.

आ जातनी चोपन अध्यायोनी गीता मूळमां ज छापी छे, अने गीतानो अक्षरशः अनुवाद* न करतां आजना शब्दोमां गीताने जे रीते सुझाय ते रीते प्रकरणशः मूकवानो प्रयत्न कर्यो छे. आम करवाथी, नवीन पद्धतिथी प्रकरणो रचवानो हेतु स्पष्ट थशे अने ते सिद्ध पण थशे.

विद्यार्थीओ माटे ज आ व्यवस्था करी छे आनी मददथी गीतानुं अध्ययन कर्या पछी मूळ गीता एक वार वाचवाथी ते सहेलाईथी समजाशे नवी ढबे अध्याय पाडवाने लीधे अने क्रम फेरववाने लीधे सगवड थशे ज जेम लोकमान्ये कह्युं छे के, "कोहीनुरने नवी ढबे पासा पाडवाथी एनुं तेज अने एनी किंमत वधी' तेम ज गीताने आ ढबे वाचतां गीतार्थ वधारे स्पष्ट थशे एवी आशा छे

चोपन प्रकरण बनाववाथी गीतानी शिखामण अने तेनुं वलण स्पष्टताथी समजवामां मदद थशे

नवा अध्यायो उपरनुं विवेचन मूळ मराठीमां लखायेलुं होवाथी तेनुं गुजराती भाषांतर* मारा मित्र श्री गोपाळराव कुलकर्णीए करी आप्युं छे

नवा अध्यायोना श्लोकोनी चरणसूचि भाई जेठालाल गांधीए तैयार करी छे

वर्धा दत्तात्रेय बाळकृष्ण कालेलकर
सप्टेम्बर, १९४०

* आगळ आगे प्रकाशकनुं निवेदन जुओ

प्रकाशक

प्रस्तावना

आ गीतामा हमेशानो ७०० श्लोकोनो क्रम बने त्यां सुधी एम ने एम राखीने मात्र जुदा अढार अध्याय भांगी नाखवामा आव्या छे, विषयोना विवेचनने अनुसरीने सातसो श्लोकोने चापन अध्यायोमा वहेंची दीधा छे, अने ते अध्यायोना नवा नाम पाड्या छे. गीताना विवेचनमां जे श्लोकोनी खरेखर आवश्यकता नथी एवा, तेम ज जे श्लोको बधी जातना अने बधा धर्मना विद्यार्थीओने गीता शीखवती वखत अनुपयुक्त तेम ज अडचणभर्या लाग्या एवा ४२ जेटला श्लोको आमांथी काढी नाखवामा आव्या छे अने एवो विश्वास छे के, आ श्लोकोने अभावे गीताबोध खंडित थतो नथी केटलाक श्लोको विवेचननी दृष्टिए अयोग्य जग्याए आव्या छे एवु स्पष्ट देखावाथी तेमने घटते स्थाने मूकी विवेचन वधु व्यवस्थित कर्युं छे एवा फेरफारो बने त्या सुधी न ज करवा अने गीताना श्लोकोनो क्रम बने त्या सुधी छे तेवो ज अबाधित राखवो एवु धोरण राख्यु छे

आ जातनी चोपन अध्यायोनी गीता मूळमा ज छापी छे, अने गीतानो अक्षरश अनुवाद* न करतां आजना शब्दोमां गीताने जे रीते मुकाय ते रीते प्रकरणशः मूकवानो प्रयत्न कर्यो छे आम करवाथी, नवीन पद्धतिथी प्रकरणो रचवानो हेतु स्पष्ट थशे अने ते सिद्ध पण थशे

अनुक्रमणिका

संकलिता भगवद्गीता

मंगलाचरणम्

॥ ॐ नमो नारायणाय पुरुषोत्तमाय ॥

१ समः सर्वेषु भूतेषु ईश्वरः सुखदुःखयोः ।
महान् महात्मा सर्वात्मा **नारायण** इति श्रुतिः ॥

२ यं ब्रह्मा वरुणेन्द्ररुद्रमरुतः स्तुन्वन्ति दिव्यैः स्तवैर्
वेदैः सांगपदक्रमोपनिषदैर् गायन्ति यं सामगाः ।
ध्यानावस्थित तद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो
यस्यान्तं न विदुः सुरासुरगणा देवाय तस्मै नमः ॥

३ विष्णुर्वा त्रिपुरान्तको भवतु वा, ब्रह्मा सुरेन्द्रोऽथवा
भानुर्वा शशलक्षणोऽथ भगवान् बुद्धोऽथ सिद्धोऽथवा ।
रागद्वेष विषार्ति-मोह रहितः सत्त्वानुकम्पोद्यतो
यः सर्वैः सह संस्कृता गुणगणैस् तस्मै नमः सर्वदा ॥

४ विपदो नैव विपदः सम्पदो नैव सम्पदः ।
विपद्विस्मरणं विष्णोः सम्पन्नारायणस्मृतिः ॥

५ मूकं करोति वाचालं पंगुं लंघयते गिरिम् ।
यत्कृपा तमहं वन्दे कृष्णं वंदे जगद्‌गुरुम् ॥

६ सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥

गीतामाहात्म्यम्

श्रीविष्णुरुवाच ।

१ गीता मे परमा विद्या ब्रह्मरूपा न संशयः ।
गीता-ज्ञानमुपाश्रित्य त्रीन् लोकान् पालयाम्यहम् ॥

२. प्रारब्धं भुज्यमानो हि गीताभ्यासरतः सदा ।
स मुक्तः स सुखी लोके कर्मणा नोपलिप्यते ॥

३. यत्र गीता-विचारश्च पठनं पाठनं श्रुतम् ।
तत्राहं निश्चितं पृथ्वि ! निवसामि सदैव हि ॥

संकलिता भगवद्गीता

अध्याय १

स्वजनदर्शनयोगः

धृतराष्ट्र उवाच

१. धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः पांडवाश्चैव किमकुर्वत संजय !

संजय उवाच

२ अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान्कपिध्वज. ।
प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्यम्य पांडवः ॥

३. हृषीकेशं तदा वाक्यम् इदमाह, महीपते !

अर्जुन उवाच

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ।

४ यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामान् अवस्थितान् ।
कैर्मया सह योद्धव्यम् अस्मिन् रणसमुद्यमे ॥

५. योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागता ।
धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर् युद्धे प्रिय-चिकीर्षव ॥

संजय उवाच

२१. एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत !
सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥

२२. भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम् ।
उवाच
'पार्थ ! पश्यैतान् समवेतान्कुरून्'इति ॥

२६. तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः पितॄन् अथ पितामहान् ।
आचार्यान्मातुलान्भ्रातॄन् पुत्रान्पौत्रान्सखींस्तथा ।
श्वशुरान्सुहृदश्चैव सेनयोर् उभयोरपि ॥

अध्याय २

अर्जुनविषादयोगः

१ तान्समीक्ष्य स कौंतेय सर्वान्बंधून् अवस्थितान् ।
कृपया परयाविष्टो विषीदन् इदमब्रवीत् ॥

अर्जुन उवाच

२ दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण ! युयुत्सुं समुपस्थितम् ।
सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिशुष्यति ॥

३ वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ।
गांडीवं स्रंसते हस्तात् त्वक्चैव परिदह्यते ॥

४ न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः ।
न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥

५ न कांक्षे विजयं, कृष्ण ! न च राज्यं सुखानि च ।
किं नो राज्येन गोविंद ! किं भोगैर्जीवितेन वा ॥

६ येषामर्थे कांक्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥

७ आचार्याः पितरः पुत्रास् तथैव च पितामहाः ।
मातुलाः श्वशुराः पौत्राः श्यालाः संबंधिनस्तथा ॥

८ एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन !
अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किं नु महीकृते ॥

९ निहत्य धार्तराष्ट्रान्न का प्रीति स्याज्जनार्दन !
पापमेवाश्रयदस्मान् हत्वैतान् आततायिन ॥

१० तस्मान्नार्हा वय हन्तु धार्तराष्ट्रान् स्वबाधवान् ।
स्वजन हि कथ हत्वा सुखिन स्याम माधव !

११ यद्यप्येत न पश्यन्ति लोभोपहतचेतस ।
कुलक्षयकृत दोष मित्रद्रोहे च पातकम् ॥

१२ कथ न ज्ञेयमस्माभि पापादस्मान्निवर्तितुम् ।
कुलक्षयकृत दोष प्रपश्यद्भिर् जनार्दन !

१३ कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्मा सनातना ।
धर्मे नष्टे कुल कृत्स्नम्,अधर्मोऽभिभवत्युत ॥

१४ अधर्माभिभवात् कृष्ण ! जायते वर्णसकर ।
उत्साद्यन्ते जातिधर्मा कुलधर्माश्च शाश्वता ॥

१५ उत्सन्नकुलधर्माणा मनुष्याणा जनार्दन !
नरके नियत वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥

१६ अहो बत महत्पाप कर्तु व्यवसिता वयम् ।
यद्राज्यसुखलोभेन हन्तु स्वजनमुद्यता ॥

१७ यदि मामप्रतीकारम् अशस्त्र शस्त्रपाणय ।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस् तन्मे क्षेमतर भवेत् ॥

संजय उवाच

१८ एवमुक्त्वाऽर्जुन सख्य रथोपस्थ उपाविशत् ।
विसृज्य सशर चाप शोक-सविग्न मानस ॥

अध्याय ३

उत्थानयोगः

संजय उवाच

१. तं तथा कृपयाविष्टम् अश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।
विषीदन्तमिदं वाक्यम् उवाच मधुसूदनः ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् ।
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यम् अकीर्तिकरमर्जुन !

३. क्लैब्यं मा स्म गम पार्थ ! नैतत्त्वय्युपपद्यते ।
क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परंतप !

४ अथ चेत् त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ।
ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥

५ अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।
सम्भावितस्य चाकीर्तिर् मरणादतिरिच्यते ॥

६. भयाद् रणाद् उपरतं मंस्यन्ते त्वां महारथाः ।
येषां (तेषां) च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥

७ अवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तवाहिताः ।
निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥

८ हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय ! युद्धाय कृतनिश्चयः ॥

अध्याय ४

स्वधर्मकर्मयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ॥

२ यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ! लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥

३. ब्राह्मण क्षत्रिय-विशां शूद्राणां च परंतप !
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभाव-प्रभवैर्गुणैः ॥

४ शमो दमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥

५ शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् ।
दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥

६ कृषि-गौरक्ष्य-वाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।
परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥

७ चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुण-कर्म-विभागशः ।
स्वभाव-नियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥

८ श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥

९. स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥

१०. यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

११. सहजं कर्म कौन्तेय ! सदोषमपि न त्यजेत् ।
सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥

अध्याय २

स्वजनकृपायोगः

अर्जुन उवाच

१ कथ भीष्ममह सख्ये द्रोण च मधुसूदन !
इषुभि प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन !

२ गुरून् अहत्वा हि महानुभावान्
श्रेयो भोक्तु भैक्ष्यमपीह लोक ।
हत्वार्थकामास्तु गुरून् इहैव
भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ॥

३ न चतद्विद्म कतरन्नो गरीयो
यद्वा जयेम यदि वा नो जययु ।
यानेव हत्वा न जिजीविषाम
तेऽवस्थिता प्रमुखे धार्तराष्ट्र ॥

४ कार्पण्य-दोषोपहत-स्वभाव
पृच्छामि त्वां धर्म-संमूढ-चेता ।
यच्छ्रेय स्यान्निश्चित ब्रूहि तन्मे
शिष्यस्तेऽह शाधि मा त्वा प्रपन्नम् ।

५ न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्
यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम् ।
अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं
राज्यं सुराणाम् अपि चाधिपत्यम् ॥

संजय उवाच

६ एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परंतप ।
'न योत्स्य' इति गोविन्दम् उक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥

अध्याय ६

प्रबोधनयोगः

(आत्मस्तवराज)

सञ्जय उवाच

१ तमुवाच हृषीकेश प्रहसन्निव भारत ।
सेनयोर्‌उभयोर्मध्य विषीदन्तमिद वच ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ अशोच्यान् अन्वशोचस्त्व प्रज्ञावादाश्च भाषसे ।
गतासून्‌अगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिता ॥

३ न त्वेवाह जातु नास न त्व नेमे जनाधिपा ।
न चैव न भविष्याम सर्वे वयमत परम् ॥

४ देहिनोऽस्मिन्यथा देहे कौमार यौवन जरा ।
तथा देहान्तरप्राप्तिर् धीरस्तत्र न मुह्यति ॥

५ नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यत सत ।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस् त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभि ॥

६ अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिद ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ॥

७ अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ता शरीरिण ।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद युध्यस्व भारत ।

८ य एन वेत्ति हन्तार यश्चैन मन्यत हतम् ।
उभौ तौ न विजानीतो नाय हन्ति न हन्यते ॥

९ न जायते म्रियते वा कदाचिन्
नाय भूत्वा भविता वा न भूय ।

अजो नित्य शाश्वतोऽय पुराणो
न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥

१० वेदाविनाशिन नित्य य एनम्अजम्अव्ययम् ।
कथ स पुरुष पार्थ ! क घातयति हन्ति कम् ॥

११ वासासि जीर्णानि यथा विहाय
नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णा-
न्यन्यानि सयाति नवानि देही ॥

१२ नैन छिन्दन्ति शस्त्राणि नैन दहति पावक ।
न चैन क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुत ॥

१३ अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम् अक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
नित्य सर्वगत स्थाणुर् अचलोऽय सनातन ॥

१४ अव्यक्तोऽयम्अचिन्त्योऽयम् अविकार्योऽयमुच्यते ।
तस्मादेव विदित्वैन नानुशोचितुमर्हसि ॥

१५ अथ चैन नित्यजात नित्य वा मन्यसे मृतम् ।
तथाऽपि त्व महाबाहो ! नैव शोचितुमर्हसि ॥

१६ जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्, ध्रुव जन्म मृतस्य च ।
तस्माद् अपरिहार्येऽर्थे न त्व शोचितुमर्हसि ॥

१७ अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥

१८ देही नित्यमवध्योऽय देहे सर्वस्य भारत ।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्व शोचितुमर्हसि ॥

अध्याय ७

साम्ययोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैव पापमवाप्स्यसि ॥

२. मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास् तांस्तितिक्षस्व भारत ।

३. यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ !
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥

४. न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियम् ।
स्थिरबुद्धिरसंमूढो ब्रह्मविद् ब्रह्मणि स्थितः ॥

५. विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥

६. इहैव तैर्जितः सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ।
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥

अध्याय ८

योगबुद्धियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ॥

२. व्यवसायात्मिका बुद्धिर् एकेह कुरुनन्दन ।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥

३. भोगैश्वर्य-प्रसक्तानां तयापहृतचेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥

४. त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥

५. यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥

६. कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।
मा कर्मफलहेतुर्भूः मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥

७. योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनंजय ।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा, समत्वं योग उच्यते ॥

८. दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनंजय ।
बुद्धौ शरणमन्विच्छ, कृपणाः फलहेतवः ॥

९. बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते ।
तस्माद्योगाय युज्यस्व, योगः कर्मसु कौशलम् ॥

१०. कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्म-बन्ध-विनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥

११. यदा ते मोह-कलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्ताऽसि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ॥

१२. श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।
समाधावचला बुद्धिस् तदा योगमवाप्स्यसि ॥

अध्याय ९

स्थितप्रज्ञयोगः

अर्जुन उवाच

१ स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव !
स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम् ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ प्रजहाति यदा कामान् सर्वान्पार्थ ! मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥

३ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ।

४ यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

५ यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

६ विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ।
रसवर्जं, रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥

७ यततो ह्यपि कौन्तेय ! पुरुषस्य विपश्चितः ।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥

८ तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

९ ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ॥
सङ्गात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥

१० क्रोधाद्भवति समोह समोहात्स्मृतिविभ्रम ।
स्मृतिभ्रशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥

११ रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥

१२ प्रसादे सर्वदु खाना हानिरस्योपजायते ।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धि पर्यवतिष्ठते ॥

१३ नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयत शान्तिर्,अशान्तस्य कुत सुखम् ॥

१४ इन्द्रियाणा हि चरता यन्मनोऽनुविधीयते ।
तदस्य हरति प्रज्ञा वायुर्नावमिवाम्भसि ॥

१५ तस्माद्यस्य महाबाहो ! निगृहीतानि सर्वश ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस् तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

१६ या निशा सर्वभूताना तस्या जागर्ति सयमी ।
यस्या जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुने ॥

१७ आपूर्यमाणम् अचलप्रतिष्ठ
समुद्रमाप प्रविशन्ति यद्वत् ।
तद्वत्कामा य प्रविशन्ति सर्वे
स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥

१८ विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति नि स्पृह ।
निर्ममो निरहकारः स शान्तिमधिगच्छति ॥

१९ एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ ! नैनां प्राप्य विमुह्यति ।
स्थित्वास्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥

अध्याय १०

कर्मयोगः

अर्जुन उवाच

१ ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन !
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव !

२ व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥

श्रीभगवान् उवाच

३ न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥

४ न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥

५ कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥

६ यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन !
कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगम् असक्तः स विशिष्यते ॥

७ नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।
शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥

८ यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
तदर्थं कर्म कौन्तेय ! मुक्तसङ्गः समाचर ॥

९ यस्त्वात्मरतिरेव स्याद्,आत्मतृप्तश्च मानव ।
आत्मन्येव च सतुष्टस् तस्य कार्यं न विद्यते ॥

१० नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रय ।

११ तस्मादसक्त सतत कार्यं कर्म समाचर ।
असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुष ॥

अध्याय ११

लोकसंग्रहयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ कर्मणैव हि ससिद्धिम् आस्थिता जनकादय ।
लोकसग्रहमेवापि सपश्यन्कर्तुमर्हसि ॥

२ यद्यदाचरति श्रेष्ठस् तत्तदेवेतरो जन ।
स यत्प्रमाण कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥

३ न मे पार्थास्ति कर्तव्य त्रिषु लोकेषु किंचन ।
नानवाप्तमवाप्तव्य वर्त एव च कर्मणि ॥

४ यदि ह्यह न वर्तेय जातु कर्मण्यतन्द्रित ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्या पार्थ ! सर्वश ॥

५ उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् ।
सकरस्य च कर्ता स्याम् उपहन्यामिमा प्रजा ॥

६ सक्ता कर्मण्यविद्वासो यथा कुर्वन्ति भारत !
कुर्याद् विद्वास्तथासक्त चिकीर्षुर्लोकसग्रहम् ॥

७ न बुद्धिभेद जनयेद् अज्ञाना कर्मसङ्गिनाम् ।
जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्त समाचरन् ॥

८ प्रकृते क्रियमाणानि गुणै कर्माणि सर्वश ।
अहकारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते ॥

९ तत्त्ववित्तु महाबाहो ! गुणकर्मविभागयो ।
'गुणा गुणेषु वर्तन्त ' इति मत्वा न सज्जते ॥

१०. प्रकृतेर्गुणसंमूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।
तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत् ॥

११. मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥

१२. ये मे मतमिदं नित्यम् अनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥

१३. ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान् विद्धि नष्टानचेतसः ॥

अध्याय १२

निग्रहयोगः

अर्जुन उवाच

१ सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत् तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥

अर्जुन उवाच

३ अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय! बलादिव नियोजितः ॥

श्रीभगवान् उवाच

४ काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥
५ धूमेनाव्रियते वह्निर् यथाऽऽदर्शो मलेन च ।
यथोल्बेनावृतो गर्भस् तथा तेनेदमावृतम् ॥
६ आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ।
कामरूपेण कौन्तेय! दुष्पूरेणानलेन च ॥

७. इन्द्रियाणि मनो बुद्धिर् अस्याधिष्ठानमुच्यते।
एतैर्विमोहयत्येप ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥

८. तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ।
पाप्मानं प्रजहि ह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम् ॥

९. इन्द्रियाणि पराण्याहुर् इन्द्रियेभ्यः परं मनः।
मनसस्तु परा बुद्धिर् यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥

१०. एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना।
जहि शत्रुं महाबाहो! कामरूपं दुरासदम् ॥

अध्याय १३

अवतार-रहस्य-योगः

श्रीभगवान् उवाच

१ इम विवस्वत योग प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥

२ एव परम्पराप्राप्तम् इम राजर्षयो विदु ।
स कालेनेह महता योगो नष्टः परतप !

३ स एवाय मया तेऽद्य योग प्रोक्त पुरातन ।
भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्य ह्येतदुत्तमम् ॥

अर्जुन उवाच

४ अपर भवता जन्म पर जन्म विवस्वत ।
कथमेतद् विजानीया त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥

श्रीभगवान् उवाच

५ बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन !
तान्यह वेद सर्वाणि न त्व वेत्थ परतप !

६ अजोऽपि सन्अव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृति स्वामधिष्ठाय सभराम्यात्ममायया ॥

७ यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत !
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मान सृजाम्यहम् ॥

८. परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे ॥

९. ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ ! सर्वशः ॥

१०. न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा ।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ॥

११. जन्म कर्म च मे दिव्यम् एवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देह पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन !

१२. वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥

अध्याय १५

यज्ञ-रहस्ययोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. सहयज्ञा प्रजा सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।
अनेन प्रसविष्यध्वम् एष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥

२. देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्त श्रेय परमवाप्स्यथ ॥

३. इष्टान्भोगान्हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविता ।
तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥

४. अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसंभवः ।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥

५ कर्म ब्रह्मोद्भव विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।
तस्मात्सर्वगत ब्रह्म नित्य यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥

६ ब्रह्मार्पण ब्रह्म हविर् ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्य ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥

७. एव प्रवर्तितं चक्र नानुवर्तयतीह य ।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघ पार्थ ! स जीवति ॥

८ यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषै ।
भुञ्जते ते त्वघ पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥

अध्याय १६

ज्ञान-साधनायोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. श्रद्धावान्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिम् अचिरेणाधिगच्छति ॥

२ अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥

३ तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥

४. यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहम् एवं यास्यसि पाण्डव ।
येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥

५ अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि ॥

६. यथैधांसि समिद्धोऽग्निर् भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥

७ न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।
तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति ॥

८ योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसंछिन्नसंशयम् ।
आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनंजय ॥

९ तस्मादज्ञानसंभूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः ।
छित्त्वैनं संशयं योगम् आतिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥

अध्याय १८

योगधारणायोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ नैव किंचित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।
पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन् अश्नन्गच्छन्स्वपञ्श्वसन् ॥

२ प्रलपन्विसृजन्गृह्णन् उन्मिषन्निमिषन्नपि ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥

३ ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्ग त्यक्त्वा करोति य ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥

४ कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिन कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ।

५ युक्त कर्मफल त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।
अयुक्त कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥

६ सर्वकर्माणि मनसा सन्यस्यास्ते सुख वशी ।
नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन् न कारयन् ॥

७ न कर्तृत्व न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभु ।
न कर्मफलसयोग स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥

८ नादत्ते कस्यचित्पाप न चैव सुकृत विभु ।
अज्ञानेनावृत ज्ञान तेन मुह्यन्ति जन्तव ॥

९ ज्ञानेन तु तदज्ञान येषा नाशितमात्मन ।
तेषामादित्यवज्ज्ञान प्रकाशयति तत्परम् ॥

१० तद्बुद्धयस्तदात्मानस् तन्निष्ठास्तत्परायणा ।
गच्छन्त्यपुनरावृत्ति ज्ञाननिर्धूतकल्मषा ॥

अध्याय १९

ब्रह्मनिर्वाणयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुखम् ।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षय्यमश्नुते ॥

२ ये हि सस्पर्शजा भोगा दु खयोनय एव त ।
आद्यन्तवन्त कौन्तेय! न तेषु रमते बुध ॥

३ शक्नोतीहैव य सोढु प्राक् शरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भव वेग स युक्त स सुखी नर ॥

४ योऽन्त सुखोऽन्तरारामस् तथान्तर्ज्योतिरेव य ।
स योगी ब्रह्मनिर्वाण ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥

५ लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणम् ऋषय क्षीणकल्मषा ।
छिन्नद्वैधा यतात्मान सर्वभूतहिते रता ॥

६ कामक्रोधवियुक्ताना यतीना यतचेतसाम् ।
अभितो ब्रह्मनिर्वाण वर्तते विदितात्मनाम् ॥

७ स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यान् चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवो ।
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ ॥

८ यतेन्द्रियमनोबुद्धिर् मुनिर्मोक्षपरायण ।
विगतेच्छाभयक्रोधो य सदा मुक्त एव स ॥

९ भोक्तार यज्ञतपसा सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृद सर्वभूताना ज्ञात्वा मा शान्तिमृच्छति ॥

अध्याय २०

योगरहस्ययोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ अनाश्रित कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।
स सन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥

२ यं सन्यासमिति प्राहुर् योगं तं विद्धि पाण्डव ।
न ह्यसन्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चन ॥

३ आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।
योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥

४ यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ।
सर्वसंकल्पसन्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥

५ उद्धरेद् आत्मनाऽऽत्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुर् आत्मैव रिपुरात्मनः ॥

६ बन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥

७ जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।
शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥

८ ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।
युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥

९ सुहृन्मित्रार्युदासीन - मध्यस्थ द्वेष्य-बन्धुषु ।
साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥

अध्याय २१

ध्यानयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. योगी युञ्जीत सततम् आत्मानं रहसि स्थितः ।
एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥

२. शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।
नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चैलाजिनकुशोत्तरम् ॥

३ तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः ।
उपविश्यासने युञ्ज्याद् योगमात्मविशुद्धये ॥

४ समं कायशिरोग्रीवं धारयन् अचलं स्थिरः ।
संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ॥

५. प्रशान्तात्मा विगतभीर् ब्रह्मचारिव्रते स्थितः ।
मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ॥

६ युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ॥

७ नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नतः ।
न चातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन ! ॥

८ युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु ।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखहा ॥

९ यदा विनियतं चित्तम् आत्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥

१० यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥

अध्याय २२

समाधिसाम्ययोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ यत्रोपरमते चित्त निरुद्ध योगसेवया ।
यत्र चैवात्मनाऽऽत्मान पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥

२ सुखमात्यन्तिक यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवाय स्थितश्चलति तत्त्वत ॥

३ य लब्ध्वा चापर लाभ मन्यत नाधिक तत ।
यस्मिन्स्थितो न दु खेन गुरुणापि विचाल्यते ॥

४ त विद्याद् दु खसयोग-वियोग योगसज्ञितम् ।
स निश्चयन योक्तव्यो यागोऽनिर्विण्णचेतसा ॥

५ सकल्पप्रभवान्कामान् त्यक्त्वा सर्वानशेषत ।
मनसवेन्द्रियग्राम विनियम्य समन्तत ॥

६ शनै शनैरुपरमेद् बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसस्थ मन कृत्वा न किंचिदपि चिन्तयत् ॥

७ यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतद् आत्मन्यव वश नयत् ॥

८ प्रशान्तमनस ह्येन योगिन सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजस ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥

९. युञ्जन्नेव सदात्मानं योगी विगतकल्मषः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शम् अत्यन्तं सुखमश्नुते ॥

१०. सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥

११. यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥

१२. सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥

१३. आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन ।
सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥

अध्याय २३

साम्यसिद्धियोगः

अर्जुन उवाच

१. योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन !
एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात् स्थितिं स्थिराम् ॥

२. चञ्चलं हि मनः कृष्ण ! प्रमाथि बलवद्दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥

श्रीभगवान् उवाच

३. असशयं महाबाहो ! मनो दुर्निग्रहं चलम् ।
अभ्यासेन तु कौन्तेय ! वैराग्येण च गृह्यते ॥

४. असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥

अर्जुन उवाच

५. अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः ।
अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण ! गच्छति ॥

६. कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश् छिन्नाभ्रमिव नश्यति ।
अप्रतिष्ठो महाबाहो ! विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥

७. एतन्मे संशयं कृष्ण ! छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।
त्वदन्यः संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥

श्रीभगवान् उवाच

८ पार्थ ! नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
न हि कल्याणकृत् कश्चिद् दुर्गतिं तात ! गच्छति ॥

९ प्राप्य पुण्यकृतान् लोकान् उषित्वा शाश्वतीः समाः ।
शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥

१० अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥

११ तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।
यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ! ॥

१२ पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः ।
जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥

१३ प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः ।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥

१४ तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद् योगी भवार्जुन ! ॥

१५ योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥

अध्याय २४

ज्ञानभक्तियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥

२ तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥

३ उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥

४ बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥

५ कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥

६ यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ।
तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥

७ स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान्मयैव विहितान्हि तान् ॥

८ अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥

९ अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।
परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥

१०. नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥

११. वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥

१२. इच्छाद्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत ।
सर्वभूतानि संमोहं सर्गे यान्ति परन्तप ! ॥

१३ येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते द्वन्द्वमोह-निर्मुक्ता भजन्ते मां दृढव्रताः ॥

१४ जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नम् अध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥

अध्याय २५

अभ्यासयोगः

अर्जुन उवाच

१. किं तद् ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम !
प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ॥

श्रीभगवान् उवाच

२. अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।
भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥

३. अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।
यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥

४. यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं तमेवैति कौन्तेय ! सदा तद्भावभावितः ॥

५. तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य च ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर् मामेवैष्यस्यसंशयम् ॥

६. अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।
परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥

७. कविं पुराणमनुशासितारम्
अणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः ।
सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपम्
आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥

८. प्रयाणकाले मनसाचलेन
भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्
स त पर पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥

९ यदक्षर वेदविदो वदन्ति
विशन्ति यद्यतयो वीतरागा ।
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति
तत्ते पद सग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥

१० सर्वद्वाराणि सयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।
मूर्ध्न्याधायात्मन प्राणम् आस्थितो योगधारणाम् ॥

११. ओमित्येकाक्षर ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् ।
य प्रयाति त्यजन्देह स याति परमा गतिम् ॥

१२ अनन्यचेता सतत यो मा स्मरति नित्यश ।
तस्याह सुलभ पार्थ ! नित्ययुक्तस्य योगिन ॥

१३ मामुपेत्य पुनर्जन्म दु खालयमशाश्वतम् ।
नाप्नुवन्ति महात्मान ससिद्धि परमा गता ॥

१४ आब्रह्मभुवनाल्लोका पुनरावर्तिनोऽर्जुन !
मामुपेत्य तु कौन्तेय ! पुनर्जन्म न विद्यते ॥

१५ सहस्रयुगपर्यन्तम् अहर्यद्ब्रह्मणो विदु ।
रात्रि युगसहस्रान्ता तेऽहोरात्रविदो जना ॥

१६ अव्यक्ताद्व्यक्तय सर्वा प्रभवन्त्यहरागमे ।
रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसज्ञके ॥

१७. भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्र्यागमेऽवशः पार्थ ! प्रभवत्यहरागमे ॥

१८. परस्तस्मात्तु भावोऽन्यो ऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥

१९. अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तम् तमाहुः परमां गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥

२०. पुरुषः स परः पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।
यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥

अध्याय २६

शुक्लकृष्णे-सृती-योगः

श्रीभगवान् उवाच

१ वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव
दानेषु यत् पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।
अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा
योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥

२ यत्र काले त्वनावृत्तिम् आवृत्तिं चैव योगिनः ।
प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ! ॥

३ अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥

४ धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।
तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर् योगी प्राप्य निवर्तते ॥

५ शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।
एकया यात्यनावृत्तिम् अन्ययाऽऽवर्तते पुनः ॥

६ नैते सृती पार्थ ! जानन् योगी मुह्यति कश्चन ।
तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ! ॥

अध्याय २७

राजविद्यायोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥

२ राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥

३ अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परंतप ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥

४. न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।
भूतभृन् न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥

५ यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥

६ सर्वभूतानि कौन्तेय ! प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥

७ प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।
भूतग्राममिमं कृत्स्नम् अवशं प्रकृतेर्वशात् ॥

८ न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनंजय !
उदासीनवदासीनम् असक्तं तेषु कर्मसु ॥

अध्याय २८

प्रभवयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।
अहंकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥

२ अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।
जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥

३ एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।
अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥

४ मत्तः परतरं नान्यत् किंचिदस्ति धनंजय ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥

५ रसोऽहमप्सु, कौन्तेय ! प्रभास्मि शशिसूर्ययोः ।
प्रणवः सर्ववेदेषु शब्दः खे पौरुषं नृषु ॥

६ पुण्यो गन्धः पृथिव्यां च तेजश्चास्मि विभावसौ ।
जीवनं सर्वभूतेषु, तपश्चास्मि तपस्विषु ॥

७ बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ ! सनातनम् ।
बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥

८ बलं बलवतामस्मि कामरागविवर्जितम् ।
धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ !

९ अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाहमहमौषधम् ।
मन्त्रोऽहम् अहमेवाज्यम् अहमग्निरहं हुतम् ॥

१० पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।
वेद्यं पवित्रमोंकार ऋक् साम यजुरेव च ॥

११ गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।
प्रभवः प्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥

१२ तपाम्यहम् अहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ! ॥

१३ त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा
यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकम्
अश्नन्ति दिव्यान् दिवि देवभोगान् ॥

१४ ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं
क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना
गतागतं कामकामा लभन्ते ॥

१५ अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥

१६ येऽप्यन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय ! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥

१७ अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥

१८ यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन् यान्ति पितृव्रताः ।
भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥

१९ पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतम् अश्नामि प्रयतात्मनः ॥

२०. यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय! तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥

२१ शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
सन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥

२२ समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते, तेषु चाप्यहम् ॥

२३ अपि चेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥

२४ क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।
कौन्तेय! प्रतिजानीहि **न मे भक्तः प्रणश्यति** ॥

२५ मां हि पार्थ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास् तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥

२६ किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुखं लोकम् इमं प्राप्य भजस्व माम् ॥

२७ मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवम् आत्मानं मत्परायणः ॥

अध्याय २९

भगवद्व्यक्तियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ भूय एव महाबाहो ! शृणु मे परमं वचः ।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥

२ न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥

३ यो माम्अजम्अनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।
असंमूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

४ बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥

५ अहिंसा समता तुष्टिस् तपो दानं यशोऽयशः ।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥

६ अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥

७ मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥

८ तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन माम्उपयान्ति ते ॥

९ तपामेवानुकम्पाथम् अहमज्ञानज तम ।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥

अर्जुन उवाच

१० पर ब्रह्म पर धाम पवित्र परम भवान् ।
पुरुष शाश्वत दिव्यम् आदिदेवमज विभुम् ॥

११ आहुस्त्वामृषय सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यास स्वय चैव ब्रवीषि मे ॥

१२ सर्वमेतद् ऋत मन्य यन्मा वदसि केशव ।
न हि ते भगवन् ! व्यक्ति विदुर्देवा न दानवा ॥

१३ स्वयमेवात्मनाऽऽत्मान वेत्थ त्व पुरुषोत्तम !
भूतभावन ! भूतेश ! देवदेव ! जगत्पते ! ॥

१४ वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतय ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकान् इमास्त्व व्याप्य तिष्ठसि ॥

१५ कथ विद्यामह योगिन् ! त्वां सदा परिचिन्तयन् ।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन् ! मया ॥

१६ विस्तरेणात्मनो योग विभूर्ति च जनार्दन !
भूय कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम ॥

अध्याय ३०

विभूतियोगः

श्रीभगवान उवाच

१ हन्त ! ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतय ।
प्राधान्यत कुरुश्रेष्ठ ! नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥

२ अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थित ।
सर्गाणाम् आदिरन्तश्च मध्य चैवाहमर्जुन !

३ इन्द्रियाणा मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ।
मृत्यु सर्वहरश्चाहम् उद्भवश्च भविष्यताम् ॥

४ प्रजनश्चास्मि कन्दर्पो यम सयमतामहम् ।
अहमादिश्च मध्य च भूतानामन्त एव च ॥

५ हिमालय स्थावराणा स्रोतसामस्मि जाह्नवी ।
अश्वत्थ सर्ववृक्षाणा सरसामस्मि सागर ॥

६ मासाना मार्गशीर्षोऽहम् ऋतूना कुसुमाकर ।
पवन पवतामस्मि ज्योतिषा रविरंशुमान् ॥

७ अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्व सामासिकस्य च ।
अध्यात्मविद्या विद्याना वाद प्रवदतामहम् ॥

८ वेदाना सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासव ।
बृहत्साम तथा साम्ना गायत्री छन्दसामहम् ॥

९ यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
अहमेवाक्षयः कालो धाताहं विश्वतोमुखः ॥

१० द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥

११ पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
महर्षीणां भृगुरहं देवर्षीणां च नारदः ॥

१२ वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनंजयः ।
मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥

१३ प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां रामः शस्त्रभृतामहम् ।
रुद्राणां शंकरश्चास्मि सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥

१४ सेनानीनामहं स्कन्दो वरुणो यादसामहम् ।
कीर्तिः श्रीर्वाक् च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥

१५ उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं गजेन्द्राणां धेनूनामस्मि कामधुक् ॥

१६ आयुधानामहं वज्रं मेरुः शिखरिणामहम् ।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥

१७ दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥

१८ यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥

१९ नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परंतप ।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥

२० यद्यद् विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसंभवम् ॥

२१ अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नम् एकांशेन स्थितो जगत् ॥

२२ एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥

अध्याय ११

विश्वरूपदर्शनयोगः

अर्जुन उवाच

१. मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥

२. भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष ! माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥

३. एवमेतद् यथात्थ त्वम् आत्मानं परमेश्वर !
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपम् ऐश्वरं पुरुषोत्तम ! ॥

४ मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो !
योगेश्वर ! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥

श्रीभगवान् उवाच

५. पश्य मे पार्थ ! रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥

६ इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।
मम देहे गुडाकेश ! यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥

७. न तु मां शक्यसे द्रष्टुम् अनेनैव स्वचक्षुषा ।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥

संजय उवाच

८. एवमुक्त्वा ततो राजन् ! महायोगेश्वरो हरि. ।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥

९. अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ।
सर्वाश्चर्यमयं देवम् अनन्तं विश्वतोमुखम् ॥

१० दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद् युगपदुत्थिता ।
यदि भा: सदृशी सा स्याद् भासस्तस्य महात्मन. ॥

११. तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥

१२ ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जय ।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥

अध्याय ३२

विश्वरूपस्तवयोगः

अर्जुन उवाच

१. पश्यामि देवांस्तव देव ! देहे
सर्वांस्तथा भूतविशेषसंघान् ।
नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं
पश्यामि विश्वेश्वर ! विश्वरूप !

२. किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च
तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्
दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥

३. त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं
त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता
सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥

४. अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यम्
अनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।
पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं
स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥

५ द्यावा-पृथिव्योरिदमन्तर हि
व्याप्त त्वयैकेन दिशश्च सर्वा ।
दृष्ट्वाद्भुत रूपमुग्र तवेद
लोकत्रय प्रव्यथित महात्मन् ! ॥

६ अमी हि त्वा सुरसघा विशन्ति
कचिद्भीता प्राञ्जल्या गृणन्ति ।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षि सिद्ध-सघा
स्तुवन्ति त्वा स्तुतिभि पुष्कलाभि ॥

७ रूपं महत् त बहुवक्त्रनेत्र
महाबाहो ! बहुबाहूरुपादम् ।
बहूदर बहुदंष्ट्राकराल
दृष्ट्वा लोका प्रव्यथितास्तथाहम् ॥

८ नभ स्पृश दीप्तमनेकवर्ण
व्यात्तानन दीप्तविशालनेत्रम् ।
दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तरात्मा
धृति न विन्दामि शम च विष्णो ! ॥

९ दंष्ट्राकरालानि च त मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।
दिशो न जाने न लभे च शम
प्रसीद देवेश ! जगन्निवास ! ॥

१० अमी च त्वा धृतराष्ट्रस्य पुत्रा
सर्वे सहैवावनिपालसघै ।

भीष्मो द्रोण सूतपुत्रस्तथासौ
सहास्मदीयैरपि योधमुख्यै ॥

११ वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति
दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु
सदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गै ॥

१२ यथा नदीना बहवोऽम्बुवेगा
समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीरा
विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥

१३ यथा प्रदीप्त ज्वलन पतगा
विशन्ति नाशाय समृद्धवेगा ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्
तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगा ॥

१४ लेलिह्यसे ग्रसमान समतात्
लोकान् समग्रान् वदनैर्ज्वलद्भि ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्र
भासस्तवोग्रा प्रतपन्ति विष्णो ! ॥

१५ आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो
नमोऽस्तु त देववर ! प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्य
न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥

अध्याय ३३

कालप्रवृत्तियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो
लोकान् समाहर्तुमिह प्रवृत्त ।
ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे
येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥

२ तस्मात् त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव
निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ! ॥

३ द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथान्यानपि योधवीरान् ।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा
युध्यस्व, जेतासि रणे सपत्नान् ॥

सञ्जय उवाच

४. एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य
कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥

अध्याय ३४

प्रणतियोगः

अर्जुन उवाच

१ स्थाने हृषीकेश ! तव प्रकीर्त्या
जगत् प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति
सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघा ॥

२ नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्व
पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ।
अनन्त ! देवेश ! जगन्निवास !
त्वमक्षरं सदसत् तत्परं यत् ॥

३. त्वमादिदेव पुरुष पुराण
त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
वेत्तासि वेद्य च परं च धाम
त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ! ॥

४ नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते
नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व !
अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं
सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्व ॥

५ सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं
हे कृष्ण ! हे यादव ! हे सखेति ।

अजानता महिमानं तवेदं
मया प्रमादात् प्रणयेन वापि ॥

६. यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि
विहार-शय्यासन-भोजनेषु ।
एकोऽथवाप्यच्युत ! तत्समक्षं
तत्क्षामये त्वाम् अहमप्रमेयम् ॥

७. पितासि लोकस्य चराचरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिम-प्रभावः ॥

८ तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं
प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः
प्रियः प्रियायार्हसि देव ! सोढुम् ॥

९. अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा
भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव ! रूपं
प्रसीद देवेश ! जगन्निवास ! ॥

१०. किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तम्
इच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन
सहस्रबाहो ! भव विश्वमूर्ते ! ॥

अध्याय ३५

दर्शनाधिकारयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ मया प्रसन्नेन तवार्जुनेद
रूप परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमय विश्वमनन्तमाद्य
यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥

२ न वेदयज्ञाध्ययनैर्, न दानैर्
न च क्रियाभिर्,न तपोभिरुग्रै ।
एवरूप शक्य अह नृलोके
द्रष्टु त्वदन्येन कुरुप्रवीर ! ॥

३. मा ते व्यथा, मा च विमूढभावो
दृष्ट्वा रूप घोरमीदृङ्ममेदम् ।
व्यपेत-भी प्रीतमना पुनस्त्व
तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥

सजय उवाच

४ इत्यर्जुन वासुदेवस्तथोक्त्वा
स्वक रूप दर्शयामास भूय ।
आश्वासयामास च भीतमेन
भूत्वा पुन सौम्यवपुर्महात्मा ॥

अर्जुन उवाच

५. दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।
इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥

श्रीभगवान् उवाच

६. सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥

७ नाहं वेदैर्न तपसा, न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥

८. भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परंतप ॥

९. मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः सङ्गवर्जितः ।
निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ॥

अध्याय ३६

अनन्ययोगः

अर्जुन उवाच

१ एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।
  ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
  श्रद्धया परयोपेतास् ते मे युक्ततमा मताः ॥

३ ये त्वक्षरमनिर्देश्यम् अव्यक्तं पर्युपासते ।
  सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥

४ संनियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।
  ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥

५ क्लेशोऽधिकतरस्तेषाम् अव्यक्तासक्तचेतसाम् ।
  अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥

६ ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।
  अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥

७ तेषामहं समुद्धर्ता मृत्यु-संसार-सागरात् ।
  भवामि न चिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥

८ मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।
  निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥

अध्याय ३७

अमृतसिद्धियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्र करुण एव च ।
निर्ममो निरहंकार समदुःखसुख क्षमी ॥

२ संतुष्ट सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चय ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर् यो मे भक्त स मे प्रिय ॥

३ यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च य ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर् मुक्तो य स च मे प्रिय ॥

४ अनपेक्ष शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथ ।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्त स मे प्रिय ॥

५. यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् य स मे प्रिय ॥

६ सम शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयो ।
शीतोष्णसुखदु खेषु सम सङ्गविवर्जित ॥

७ तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सतुष्टो येन केनचित् ।
अनिकेत स्थिरमतिर् भक्तिमान्मे प्रियो नर ॥

८ ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रिया ॥

अध्याय ३८

क्षेत्राध्यायः

श्रीभगवान् उवाच

१. इदं शरीरं कौन्तेय ! क्षेत्रमित्यभिधीयते ।
एतद् यो वेत्ति तं प्राहुः 'क्षेत्रज्ञ' इति तद्विदः ॥

२. क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत !
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥

३. तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्च यद्विकारि यतश्च यत् ।
स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥

४. 'महाभूतान्यहङ्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।
इन्द्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥

५. इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं संघातश्चेतना धृतिः' ।
एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥

६. यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।
क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ! ॥

७. क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवम् अन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।
भूतप्रकृतिमोक्षं च ये विदुर् यान्ति ते परम् ॥

ज्ञान-ज्ञेय-योगः

श्रीभगवान् उवाच

१ मय्यासक्तमना पार्थ ! योग युजन्मदाश्रय ।
असशय समग्र मा यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥

२ ज्ञान तेऽह सविज्ञानम् इद वक्ष्याम्यशेषत ।
यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यद् ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥

३ मनुष्याणा सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।
यततामपि सिद्धाना कश्चिन्मा वेत्ति तत्त्वत ॥

४ 'अमानित्वमदम्भित्वम् अहिंसा क्षान्तिरार्जवम् ।
आचार्योपासन शौच स्थैर्यमात्मविनिग्रह ॥

५ इन्द्रियार्थेषु वैराग्यम् अनहकार एव च ।
जन्म मृत्यु जरा व्याधि - दु ख दोषानुदर्शनम् ॥

६ असक्तिरनभिष्वङ्ग पुत्रदारगृहादिषु ।
नित्य च समचित्तत्वम् इष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥

७ मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्तदेशसेवित्वम् अरतिर्जनससदि ॥

८ अध्यात्मज्ञाननित्यत्व तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम्' ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तम्, अज्ञान यदतोऽन्यथा ॥

९ ज्ञेय यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्नुत ।
'अनादिमत्पर ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यत ॥

१० सर्वत पाणिपाद तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम ।
सर्वत श्रुतिमल्लाक सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥

११ सर्वेन्द्रियगुणाभास सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।
असक्त सर्वभृच्चैव निर्गुण गुणभोक्तृ च ।

१२ बहिरन्तश्च भूतानाम् अचर चरमेव च ।
सूक्ष्मत्वात् तदविज्ञेय दूरस्थ चान्तिक च तत् ॥

१३ अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम् ।
भूतभर्तृ च तज्ज्ञेय ग्रसिष्णु प्रभविष्णु च ॥

१४ ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस तमस परमुच्यत ।
ज्ञान ज्ञेय ज्ञानगम्य हृदि सर्वस्य धिष्ठितम्' ॥

१५ इति क्षेत्र तथा ज्ञान ज्ञेय चोक्त समासत ।
मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यत ॥

पुरुषप्रकृतियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपि ।
विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि प्रकृतिसंभवान् ॥

२ कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।
पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥

३ पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।
कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥

४ उपद्रष्टाऽनुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।
परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥

५ य एवं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥

६ प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथात्मानम् अकर्तारं स पश्यति ॥

७ अनादित्वान्निर्गुणत्वात् परमात्माऽयमव्ययः ।
शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥

८ यथा सर्वगतं सौक्ष्म्याद् आकाशं नोपलिप्यते ।
सर्वत्रावस्थितो देहे तथात्मा नोपलिप्यते ॥

९ ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
अन्ये सांख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे ॥

१०. अन्य त्वेवमजानन्त श्रुत्वान्येभ्य उपासत ।
तेऽपि चातितरन्त्यव मृत्यु श्रुतिपरायणा ॥

११ सम सर्वेषु भूतषु तिष्ठन्त परमेश्वरम् ।
विनश्यत्स्वविनश्यन्त य पश्यति स पश्यति ॥

१२ सम पश्यन् हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
न हिनस्त्यात्मनात्मान ततो याति परा गतिम् ॥

१३. यदा भूतपृथग्भावम् एकस्थमनुपश्यति ।
तत एव च विस्तार ब्रह्म सपद्यते तदा ॥

अध्याय ४१

त्रिगुणयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।
यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥

२. इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥

३. सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ।
निबध्नन्ति महाबाहो ! देहे देहिनमव्ययम् ॥

४. तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकमनामयम् ।
सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ ! ॥

५. रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौन्तेय ! कर्मसङ्गेन देहिनम् ॥

६. तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्यनिद्राभिस् तन्निबध्नाति भारत ! ॥

७. सत्त्वं सुखे संजयति रजः कर्मणि भारत !
ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे संजयत्युत ॥

८. रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत !
रजः सत्त्वं तमश्चैव, तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥

९ सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन् प्रकाश उपजायते ।
ज्ञान यदा तदा विद्याद् विवृद्ध सत्त्वमित्युत ॥

१०. लोभ प्रवृत्तिरारम्भ कर्मणामशम स्पृहा ।
रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ! ॥

११. अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ! ॥

१२. यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलय याति देहभृत् ।
तदोत्तमविदा लोकान् अमलान्प्रतिपद्यते ॥

१३ रजसि प्रलय गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।
तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥

१४. कर्मण सुकृतस्याहु सात्त्विक निर्मल फलम् ।
रजसस्तु फल दु खम् अज्ञान तमस फलम् ॥

१५ सत्त्वात्संजायते ज्ञान रजसो लोभ एव च ।
प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥

१६ ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसा ।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसा ॥

१७ नान्य गुणेभ्य कर्तार यदा द्रष्टाऽनुपश्यति ।
गुणेभ्यश्च पर वेत्ति मद्भाव सोऽधिगच्छति ॥

१८. गुणानेतानतीत्य त्रीन् देही देहसमुद्भवान् ।
जन्ममृत्युजरादु खैर् विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥

अध्याय ४२

गुणातीतयोगः

अर्जुन उवाच

१ कैर्लिङ्गैस्त्रीन्गुणानेतान् अतीतो भवति प्रभो !
किमाचारः कथं चैतान् त्रीन्गुणान्अतिवर्तते ?

श्रीभगवान उवाच

२ प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पाण्डव ।
न द्वेष्टि संप्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥

३ उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।
'गुणा वर्तन्त' इत्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥

४ समदुःखसुखः स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
तुल्यप्रियाप्रियो धीरस् तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥

५ मानापमानयोस्तुल्यस् तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ।
सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥

६ मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान्समतीत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

७ ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाऽहम् अमृतस्याव्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥

अध्याय ४३

मपत्तियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ ऊर्ध्वमूलमध शाखम अश्वत्थ प्राहुरव्ययम् ।
छन्दासि यस्य पर्णानि यस्त वद स वदवित् ॥

२ अवथार्ध्वं प्रसृनास्तस्य शाखा
गुणप्रवृद्धा विषयप्रवाला ।
अधश्च मूलान्यनुसततानि
कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोक ॥

३ न रूपमस्यह तथापलभ्यत
नान्तो न चादिर्न च सप्रतिष्ठा ।
अश्वत्थमन सुविरूढमूलम्
असङ्गशस्त्रेण दृढन छित्त्वा ॥

४ तत पद तत्परिमार्गितव्य
यस्मिन्गता न निवतन्ति भूय ।
तमेव चाद्य पुरुष प्रपद्ये (त्)
यत प्रवृत्ति प्रसृता पुराणी ॥

५ निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा
अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामा ।
द्वन्द्वैर्विमुक्ता सुखदु खसंज्ञैर्
गच्छन्त्यमूढा पदमव्यय तत् ॥

६ न तद्भासयत सूर्यो न शशाङ्को न पावक ।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परम मम ॥

भगवद्-आत्म-स्वरूप-योगः

श्रीभगवान् उवाच

१ ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।
मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥

२ शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।
गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥

३ श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥

४ उत्क्रामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।
विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुषः ॥

५ यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।
यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥

६ यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥

७ गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसा ।
पुष्णामि चौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥

८ अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।
प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥

९ सर्वस्य चाहं हृदि संनिविष्टो
मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो
वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥

अध्याय १५

पुरुषोत्तमयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥

२ उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥

३ यस्मात्क्षरमतीतोऽहम् अक्षरादपि चोत्तमः ।
अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥

४. यो माम् एवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।
स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥

५. इति गुह्यतमं शास्त्रम् इदमुक्तं मयानघ ।
एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत ॥

अध्याय १६

सर्गद्वययोगः

श्रीभगवान उवाच

१ द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव च ।
दैवी सपद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता ॥

२ अभय सत्त्वसशुद्धिर् ज्ञानयोगव्यवस्थिति ।
दान दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥

३ अहिंसा सत्यमक्रोधस् त्याग शान्तिरपैशुनम् ।
दया भूतेष्वलोलुप्त्व मार्दव ह्रीरचापलम् ॥

४ तेज क्षमा धृति शौचम् अद्रोहो नातिमानिता ।
भवन्ति सपद दैवीम् अभिजातस्य भारत ॥

५ दैवी विस्तरश प्रोक्ता, आसुरीं पार्थ ! मे शृणु ।
(मा शुच , सपद दैवीम् अभिजातोऽसि पाण्डव !)

६ दम्भो दर्पोऽतिमानश्च क्रोध पारुष्यमेव च ।
अज्ञान चाभिजातस्य पार्थ ! सपदमासुरीम् ॥

७ प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुरा ।
न शौच नापि चाचारो न सत्य तेषु विद्यत ॥

८ असत्यमप्रतिष्ठ त जगदाहुरनीश्वरम् ।
अपरस्परसभूत किमन्यत्कामहैतुकम ॥

९ एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।
प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिताः ॥

१० काममाश्रित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।
मोहाद् गृहीत्वाऽसद्ग्राहान् प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः ॥

११ चिन्ताम् अपरिमेयां च प्रलयान्ताम् उपाश्रिताः ।
कामोपभोगपरमा एतावदिति निश्चिताः ॥

१२ आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ।
ईहन्ते कामभोगार्थम् अन्यायेनार्थसंचयान् ॥

अध्याय ४७

आसुरसंकल्पयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ अशास्त्रविहित घोर तप्यन्ते ये तपो जना ।
दम्भाहकारसयुक्ता कामरागबलान्विता ॥

२ कर्षयन्त शरीरस्थ भूतग्राममचेतस ।
मा चैवान्त शरीरस्थ तान् विद्ध्यासुरनिश्चयान् ॥

३ 'इदमद्य मया लब्धम् इम प्राप्स्ये मनोरथम् ।
इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥

४ असौ मया हत शत्रुर् हनिष्ये चापरानपि ।
ईश्वरोऽहमह भोगी सिद्धोऽह बलवान्सुखी ॥

५ आढ्योऽभिजनवानस्मि, कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ?
यक्ष्ये दास्यामि मौदिष्य' इत्यज्ञानविमोहिता ॥

६ अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृता ।
प्रसक्ता कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥

७ आत्मसभाविता स्तब्धा धनमानमदान्विता ।
यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥

८ अहकार बल दर्प काम क्रोध च सश्रिता ।
मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयका ॥

९. न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥

१०. तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभान् आसुरीष्वेव योनिषु ॥

११ आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
मामप्राप्यैव कौन्तेय ! ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥

१२. त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः ।
कामः क्रोधस्तथा लोभस् तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥

१३. एतैर्विमुक्तः कौन्तेय ! तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।
आचरत्यात्मनः श्रेयस् ततो याति परां गतिम् ॥

अध्याय ४८

श्रद्धात्रययोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥

२ तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥

अर्जुन उवाच

३ ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण ! सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥

श्रीभगवान् उवाच

४ सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत !
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥

५ त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥

६ यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥

अध्याय ४९

गुणसंख्यानयोग

श्रीभगवान् उवाच

(१)

१ ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।
करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥

२ ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥

३ सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥

४ पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान् पृथग्विधान् ।
वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥

५ यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन् कार्ये सक्तम् अहैतुकम् ।
अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥

६. नियतं सङ्गरहितम् अरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥

७ यत्तु कामेप्सुना कर्म साहंकारेण वा पुनः ।
क्रियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥

८ अनुबन्धं क्षयं हिंसाम् अनवेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ॥

सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकार **कर्ता** सात्त्विक उच्यते ॥

१० रागी कर्मफलप्रेप्सुर् लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचि ।
हर्षशोकान्वित कर्ता राजस परिकीर्तित ॥

११ अयुक्त प्राकृत स्तब्ध शठो नैष्कृतिकोऽलस ।
विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस उच्यते ॥

(२)

१२ बुद्धेर्भेद धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविध शृणु ।
प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनजय ! ॥

१३ प्रवृत्ति च निवृत्ति च कार्याकार्ये भयाभय ।
बन्ध मोक्ष च या वेत्ति **बुद्धि**. सा पार्थ ! सात्त्विकी ॥

१४ यया धर्मम्अधर्म च कार्य चाकार्यमेव च ।
अयथावत् प्रजानाति बुद्धि सा पार्थ ! राजसी ॥

१५ अधर्म धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
सर्वार्थान् विपरीताश्च बुद्धि सा पार्थ ! तामसी ॥

१६ धृत्या यया धारयते मन प्राणेन्द्रियक्रिया ।
योगेनाव्यभिचारिण्या **धृतिः** सा पार्थ ! सात्त्विकी ॥

१७ यया तु धर्मकामार्थान् धृत्या धारयतेऽर्जुन !
प्रसङ्गेन फलाकाङ्क्षी धृति सा पार्थ ! राजसी ॥

१८ यया स्वप्न भय शोक विषाद मदमेव च ।
न विमुञ्चति दुर्मेधा धृति सा पार्थ ! तामसी ॥

२९ विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥

३० देव द्विज-गुरु प्राज्ञ - पूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥

३१ अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ॥
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥

३२ मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत् तपो मानसमुच्यते ॥

३३ श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥

३४ सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥

३५ मूढग्राहेणात्मनो यत् पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥

३६ दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥

३७ यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥

३८ अदेशकाले यद्दानम् अपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥

[अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं, कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ ! न च तत् प्रेत्य नो इह ॥]

अध्याय १७

ब्रह्मनिर्देशयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१. ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृत ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिता पुरा ॥

२ तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञ-दान-तप क्रिया ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ता. सतत ब्रह्मवादिनाम् ॥

३. तदित्यनभिसधाय फलं यज्ञ-तप क्रिया ।
दान-क्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङक्षिभि ॥

४. सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते ।
प्रशस्ते *कर्मणि तथा सच्छब्द· पार्थ ! युज्यते* ॥

५ यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीय सदित्येवाभिधीयते ॥

६ अश्रद्धया हुत दत्त तपस्तप्तं कृत च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ ! न च तत्प्रेत्य नो इह ॥

अध्याय १८

त्यागमीमांसायोगः

अर्जुन उवाच

१ सन्यासस्य महाबाहो! तत्त्वमिच्छामि वेदितुम्।
त्यागस्य च हृषीकेश! पृथक् केशिनिषूदन! ॥

श्रीभगवान् उवाच

२ काम्यानां कर्मणां न्यासं सन्यासं कवयो विदुः।
सर्व कर्म फल-त्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥

३ त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः।
यज्ञ-दान-तपः कर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥

४ निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम!
त्यागो हि पुरुषव्याघ्र! त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः ॥

५ यज्ञ-दान-तपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत्।
यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ॥

६ एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च।
कर्तव्यानीति मे पार्थ! निश्चितं मतमुत्तमम् ॥

७ नियतस्य तु सन्यासः कर्मणो नोपपद्यते।
मोहात् तस्य परित्यागस् तामसः परिकीर्तितः ॥

८ दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात् त्यजेत्।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥

९. कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥

१०. न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥

११. न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥

१२. अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥

अध्याय ५२

नैष्कर्म्यसिद्धियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ पञ्चैतानि महाबाहो! कारणानि निबोध मे ।
साङ्ख्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥

२ अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥

३ शरीरवाङ्मनोभिर्यत् कर्म प्रारभते नर ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतव ॥

४ तत्रैवं सति कर्तारम् आत्मानं केवलं तु य ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वान् न स पश्यति दुर्मति ॥

५ यस्य नाहङ्कृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वापि स इमाँल्लोकान् न हन्ति न निबध्यते ॥

६. असक्तबुद्धि सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृह ।
नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां सन्न्यासेनाधिगच्छति ॥

अध्याय ५३

ब्रह्मसिद्धियोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौन्तेय ! निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥

२ बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्याऽऽत्मानं नियम्य च ।
शब्दादीन्विषयास्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥

३ विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमानस ।
ध्यानयोगपरो नित्य वैराग्य समुपाश्रित ॥

४ अहकार बल दर्प काम क्रोध परिग्रहम् ।
विमुच्य निर्मम शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

५ ब्रह्मभूत प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।
सम सर्वेषु भूतेषु मद्भक्ति लभते पराम् ॥

६ भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि तत्त्वत ।
ततो मा तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥

७ सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रय ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वत पदमव्ययम् ॥

८ चेतसा सर्वकर्माणि मयि सन्यस्य मत्पर ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्त सतत भव ॥

५८. मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात् तरिष्यसि ।
अथ चेत् त्वमहंकारान् न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥

५९ यदहंकारमाश्रित्य 'न योत्स्य' इति मन्यसे ।
मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥

६०. स्वभावजेन कौन्तेय! निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात् करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥

६१ ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन! तिष्ठति ।
भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥

६२ तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत!
तत्प्रसादात् परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥

६३ इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद् गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥

६४. सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥

६५. मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥

६६ सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥

अध्याय ५३

प्रसादयोगः

श्रीभगवान् उवाच

१ इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥

२ य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥

३ न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।
भविता न च मे तस्माद् अन्यः प्रियतरो भुवि ॥

४ अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः ।
ज्ञानयज्ञेन तेनाहम् इष्टः स्याम् इति मे मतिः ॥

५ श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान् प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥

६ कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ ! त्वयैकाग्रेण चेतसा ।
कच्चिदज्ञानसंमोहः प्रणष्टस्ते धनंजय ! ॥

अर्जुन उवाच

७ नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मया च्युत ! ।
स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव ॥

उपसंहार:

संजय उवाच

१. इत्यह वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।
संवादमिममश्रौषम् अद्भुत रोमहर्षणम् ॥

२. व्यासप्रसादाच्छ्रुतवान् एतद्गुह्यमह परम् ।
योग योगेश्वरात्कृष्णात् साक्षात्कथयत स्वयम् ॥

३ राजन् ! संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिमम्अद्भुतम् ।
केशवार्जुनयो. पुण्य हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥

४. तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपमत्यद्भुत हरेः ।
विस्मयो मे महान् राजन् ! हृष्यामि च पुनः पुन. ॥

५ यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर् ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥

इति श्रीभगवद्गीतोपनिषत् समाप्ता ।

प्रपन्न–पारिजाताय गीतामृतदुहे नमः ।
वसुदेवसुत देव कृष्ण वदे जगद्गुरुम् ॥

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नम. ॥

संकलिता भगवद्गीता

श्लोक चरणसूचिः

गीताश्लोक चरणसूचि

(उपसंहारना अध्याय मां० उप० लख्यु छ)

मूळ क्रम	श्लोकचरण	संकलित क्रम
१३-२९	अकर्तारं स पश्यति	४०-६
४-१७	अकर्मणश्च बोद्धव्यम्	१४-३
४-१८	अकर्मणि च कर्म यः	१४-४
२-२	अकीर्तिकरम् अर्जुन ।	[illegible]
२-३४	अकीर्तिं चापि भूतानि	३-[illegible]
२-२४	अक्लेद्योऽशोष्य एव च	६-१३
८-३	अक्षरं ब्रह्म परमम्	२५-२
१०-३३	अक्षराणामकारोऽस्मि	३०-[illegible]
१५-१८	अक्षरादपि चोत्तमः	८५-३
८-२४	अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः	२६-३
३-१६	अघायुरिन्द्रियारामः	१५-[illegible]
१३-१५	अचरं चरमेव च	[illegible]
२-२८	अचलोऽयं सनातनः	६-१३
४-३९	अचिरेणाधिगच्छति	१६-१
२-२४	अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम्	६-१३
११-४१	अजानता महिमानं तवेदम्	३८-[illegible]
२-२०	अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः	६-[illegible]

નવજીવન પ્રકાશિત

ગીતાવિષયક અન્ય પુસ્તકો